

Chương 51

LỰC LƯỢNG KÉM ANH HÙNG BỐI RỐI

Lệnh Hồ Bình theo Trương Tứ vào một gian phòng nhỏ ở hậu trường. Chàng dừng bước hỏi:

– Trương lão bản có điều chi dạy bảo?

Trương Tứ đáp:

– Mời công tử hãy ngồi chơi đã.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống mới phát giác trên bàn có một bình rượu, hai cổ đĩa chén và mấy món ăn vặt.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm kinh ngạc, lại có ý hoài nghi, vì chàng đã được nghe giọng lưỡi những người đến đánh bạc phẩm bình thì lão bản ở đồ trường dường như không phải là con người lịch sự hay quý phái.

Chàng lại cất tiếng hỏi:

– Trương lão bản...

Trương Tứ ngắt lời:

– Hãy uống một chung cho ấm bụng rồi hãy nói chuyện. Này, này, tại hạ kính mời công tử nhắm chẳng có gì, rượu còn tạm được.

Lệnh Hồ Bình coi cặp mắt toét của Trương Tứ đã buồn nôn, nhưng cũng đón lấy chung rượu uống một hớp vì chàng muốn biết hắn có điều chi nói với chàng.

Trương Tứ rót rượu vào chung rồi cầm đĩa lên mời mọc. Hắn giương cặp mắt đầy nhũ nhìn chàng hỏi:

– Quý phủ ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ở Hán Trung.

Trương Tứ hỏi:

– Công tử đến Thái Nguyên với tính cách du lịch phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế!

Trương Tứ lại hỏi:

– Sau đấy công tử còn định đi chỗ khác nữa chứ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Phải rồi!

Trương Tứ hỏi tiếp:

– Công tử chuẩn bị đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chưa nhất định.

Trương Tứ hỏi:

– Công tử định bao giờ khởi hành?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chưa biết.

Trương Tứ hỏi:

– Công tử nói vậy tức muốn đi bất cứ lúc nào cũng được phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế!

Trương Tứ gật đầu không hỏi nữa, nhấp nháy cặp mắt ra chiều suy nghĩ.

Lệnh Hồ Bình hắng giọng một tiếng hỏi:

– Tại hạ muốn thỉnh giáo Trương lão bản một câu được chăng?

Trương Tứ vội đáp:

– Được được, dĩ nhiên là được.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn hấn thũng thẳng hỏi:

– Trương lão bản vì lẽ gì mà hỏi tại hạ những chuyện vừa rồi? Phải chăng Trương lão bản nhận thấy tại hạ làm nhà cái sòng bạc chưa có vẻ lão luyện?

Trương Tứ hỏi lại:

– Ai bảo thế?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Không thì sao Trương lão bản lại hỏi tại hạ tường tận như vậy?

Trương Tứ đột nhiên mở nụ cười bí hiểm đáp:

– Công tử thử đoán coi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đoán thế nào?

Trương Tứ đáp:

– Đoán xem tại sao Trương mỗ lại hỏi công tử về điểm này.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu lên hỏi:

– Vì có người nói tại hạ muốn dời khỏi Thái Nguyên, phải không?

Trương Tứ vỗ tay cười đáp:

– Công tử đoán đúng quá.

Lệnh Hồ Bình ủa một tiếng hỏi:

– Người ấy là ai?

Trương Tứ cười nói:

– Công tử thử đoán coi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Không đoán được.

Trương Tứ hỏi:

– Công tử chưa đoán sao đã biết không trúng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Những người mong bản công tử dời khỏi Thái Nguyên rất nhiều, nhưng Trương lão bản không biết một ai, ngược lại những người Trương lão bản quen biết đều muốn bản công tử ở vĩnh viễn lại Thái Nguyên này, nên bản công tử muốn đoán cũng không đoán được.

Trương Tứ lại cười hỏi:

– Những người Trương Tứ và công tử cùng quen biết chắc công tử không hiểu một vị nào?

Lệnh Hồ Bình sửng sốt lại hỏi:

– Hoa đại nương thì sao?

Trương Tứ cười khanh khách nói:

– Trương mỗ đã bảo công tử thử đoán coi, quả nhiên công tử đoán trúng.

Lệnh Hồ Bình nhấp nháy mắt hỏi:

– Hoa đại nương lại tới đây ư?

Trương Tứ gật đầu đáp:

– Đúng thế. Y đến rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đến hồi nào?

Trương Tứ đáp:

– Chiều hôm qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y bảo sao?

Trương Tứ đáp:

– Y dặn nếu công tử trở lại đây thì nói dùm y có mấy điều muốn hỏi công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y muốn hỏi chuyện gì?

Trương Tứ đáp:

– Đúng như những câu Trương mỗ vừa hỏi công tử, không thêm bớt một chút nào, tức là từ đầu đến đuôi đều theo lời dặn của y.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Những câu hỏi vừa rồi tỏ ra y muốn biết bản công tử có đời khỏi Thái Nguyên hay không? Đời đây rồi đi đâu? Nhưng không có ý thôi thúc bản công tử đi ngay chứ gì? Sao Trương lão bản lại biết y hỏi những câu này là do bản công tử đời khỏi Thái Nguyên cho lẽ?

Trương Tứ đáp:

– Vì y còn lưu lại đây một vật.

Hắn lấy trong bọc ra một gói vải nhỏ để lên bàn rồi đẩy về phía chàng.

Lệnh Hồ Bình không thò tay ra đón lấy ngay, trở vào gói vải, ngừng đầu lên hỏi:

– Cái này giao cho bản công tử ư?

Trương Tứ đáp:

– Đúng thế! Y dặn hễ thấy công tử tỏ ra không muốn ở lâu ở Thái Nguyên thì giao gói này cho công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nếu bản công tử kiên quyết ở lại Thái Nguyên thì sao?

Trương Tứ đáp:

– Đốt gói này đi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đồng thời không để bản công tử biết là y lưu lại vật gì hay sao?

Trương Tứ đáp:

– Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình nói:

– Trong gói có vật gì?

Trương Tứ đáp:

– Tại hạ không mở ra nên chẳng hiểu bên trong là vật gì? Tính nết Hoa đại nương thế nào có khi công tử chưa hiểu rõ.

Lệnh Hồ Bình cầm lấy cái gói nhìn kỹ đường chỉ khâu, quả nhiên chưa mở ra.

Chàng thận trọng rút sợi dây khâu mở túi vải. Không ngờ mở hết tầng nọ đến tầng kia có đến năm sáu tầng.

Sau cùng là một mùi hương đưa lên mũi, một cái hộp gấm lộ ra.

Chàng mở hộp thấy trong đặt hai vật: một cái nhẫn bằng ngọc xanh và một mảnh hoa tiên.

Lệnh Hồ Bình chau mày không lý gì đến cái nhẫn, mở tờ giấy coi rồi không ngớt cười gượng lắc đầu.

Trên tờ giấy viết:

“Kim Lăng là nơi danh thắng đời Lục Triều, mời công tử đến chơi một chuyến. Sau mùa hoa nở, trọn tháng chờ đợi. Hoa Ngọc Đình khép nép bài thơ”.

Trương Tứ nói:

– Tại hạ ra đồ trường một chút. Công tử hãy ngồi chơi. Bữa nay có mấy vị hào khách, không thể sơ sót được. Nếu công tử gặp mặt Hoa đại nương, xin thay mặt Trương Tứ tạ ơn đã ban thưởng và mời y sang năm lại đến chơi.

Hắn vừa nói vừa đứng dậy chấp tay ra khỏi phòng.

Lão bản ở đồ trường không hổ là người hồn nhiên. Thủy chung hắn chẳng động tính hiếu kỳ. Trong thư viết những gì hắn tuyệt không hỏi tới nửa lời.

Trương Tứ ra rồi, Lệnh Hồ Bình ngồi một mình trong phòng nhìn cái nhẫn ngọc ngấn ngơ xuất thần.

Dĩ nhiên chàng không thể đến Kim Lăng phó ước.

Giả tử Hoa đại nương không phải là tiểu tình của Long Hồ bang chúa, đồng thời hai vai chàng không phải gánh nặng công cuộc tảo trừ ma quái thì vụ này chưa biết ra sao.

Tuy Hoa đại nương nhiều tuổi hơn chàng nhưng đối với mỹ nhân tuyệt thế còn quan tâm đến tuổi tác làm chi?

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài, xé nát mảnh thơ, cất nhẫn vào trong bọc. Dù đây chẳng phải món tình cảm chân chính, nhưng trong đời chàng mới gặp lần đầu nó cũng là vật kỷ niệm.

Lệnh Hồ Bình đứng dậy toan ra khỏi phòng thì trên nóc nhà đột nhiên có người cười mát hỏi:

– Tiểu tử! Người có đi Kim Lăng không?

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi. Chàng lạng người đứng sát vào góc tường vừa thử thế chờ đợi vừa ngửng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trước cửa phòng bỗng có người thấp thoáng. Tiếp theo một người từ trên nóc nhà hạ xuống.

Lệnh Hồ Bình nhìn rõ tướng mạo bất giác thộn mặt ra. Hắn chính là Trương Tứ, lão bản ở đồ trường vừa rồi bỏ đi.

Lệnh Hồ Bình không nhịn được cười lạt nói:

– Hay lắm! Quả là chân nhân không lộ tướng. Ai ngờ Lăng Đãng công tử này cũng có ngày coi lầm người, té ra là Trương lão bản.

Trương Tứ vào phòng cười nói:

– Thằng lỏi đến bây giờ vẫn chưa biết hỏa hậu mình hãy còn kém cỏi.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên vuốt mặt, biến thành một nho sĩ trung niên.

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác hỏi:

– Thượng Quan thúc thúc đấy ư?

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười đáp:

– Sao? Ở đây thúc thúc của người không đến được chăng?

Lệnh Hồ Bình đang kinh hãi đổi ra giọng vui mừng đáp:

– Hay quá! A Bình đang định đến phân đà Cái Bang. Không ngờ Thượng Quan thúc thúc lại tìm đến nơi đây trước.

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

– Ta biết người úy kỵ tên ma đầu kia, không dám tự tiện đi ngay, nên đến tìm người trước. Chủ ý của ta như vậy không đến nỗi tệ hại chứ?

Lệnh Hồ Bình nghi ngờ hỏi:

– Sao Thượng Quan thúc thúc biết A Bình tới đây?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Tiên hạ thủ vi cường. Thượng Quan thúc thúc khi nào lại chịu ngồi ở phân đà Cái Bang để chờ hắn tới.

Lệnh Hồ Bình tỉnh ngộ nói:

– A Bình hiểu rồi, bắt đầu từ đêm qua nhất định Thượng Quan thúc thúc quanh quẩn ở gần Long Hồ phân đà để coi thằng cha đó có đi điều động nhân thủ không? Cuối cùng thúc thúc không thấy hắn mà lại thấy A Bình tới đây chứ gì?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

– Ta nhận ra người lộ vẻ tâm sự chông chất, sắc mặt lo âu, nên do đường mặt sau đi vào.

Y ngưng thần nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Có phải chất độc phát tác rồi không?

Lệnh Hồ Bình chau mày đáp:

– Chắc là phát tác rồi. Sáng sớm hôm nay A Bình thấy váng đầu, chân khí vận hành không được thơi thới. Chưa hiểu có gì đáng ngại chăng?

Bính Dần kỳ sĩ lấy bình trong bọc đồ ra ba viên thuốc đen đặt vào lòng bàn tay đưa cho chàng nói:

– Người hãy hòa ba viên thuốc này vào rượu mà uống đi. Sau chừng nửa giờ ta sẽ coi mạch cho.

Lệnh Hồ Bình đón lấy ba viên thuốc rồi hỏi:

– Hiện giờ Nhạc lão tiên bối ở đâu?

Bính Dần kỳ sĩ nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

– Hành động của lão tửu quỷ lắm lúc hồ đồ đáng tức cười, nhưng có khi khiến cho người ta phải cảm động.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Lão làm gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Lão bảo: Mấy năm nay vì có Kỳ Sĩ Bảo, thiên hạ được thái bình nên mặc sức ngâm thơ uống rượu không nhìn đến công phu trong mình nữa. Nhưng nay thấy tình hình bất diệu, sáng sớm lão đập nát hồ lô, vọt ra ngoài cửa tìm nơi thanh tĩnh để ôn lại thân thủ.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Lão làm như vậy quả là một hành động rất đáng phục.

Đoạn chàng đem việc Long Hồ bang chúa đã đến phân đà làm gì và sai Hồ Xuân Lang Trung trở về Gia Mã Cốc điều binh, cùng vụ Đàm Tiểu Truy Hồn không tới chỉ sai người đem thuốc đến, tường thuật lại một lượt.

Bính Dần kỳ sĩ nghe tới vụ Hồ Xuân Lang Trung điều binh chỉ mỉm cười chứ không lộ vẻ chú ý. Nhưng khi y nghe tới vụ Đàm Tiểu Truy Hồn đưa thuốc giải đến chứ hẳn không tới Thái Nguyên, cặp lông mày liền nhăn tít lại.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Về chuyện A Bình trúng độc Thượng Quan thúc thúc bất tất phải lo âu. Chỉ cần thúc thúc cho thuốc uống giữ nó đừng phát tác ngay. Sau khi xong việc này A Bình lập

tức chạy lên Thiên Sơn một chuyến là xong.

Bính Dần kỳ sĩ lắc đầu quây quây đáp:

– Sự tình không giản dị như người nghĩ đâu. Nếu chỉ có vậy còn nói làm chi?

Lệnh Hồ Bình giương to cặp mắt hỏi:

– Phải chăng thúc thúc muốn nói tạm thời áp cho độc tính không để phát tác ngay cũng chẳng thể làm được?

Bính Dần kỳ sĩ nhăn nhó cười đáp:

– Nếu quả như người nói, chỉ cần hãm chất độc không để phát tác mau lẹ dĩ nhiên chẳng có gì khó khăn...

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc hỏi:

– Thế thì...

Bính Dần kỳ sĩ cười ngắt lời:

– Ban đầu đối phương hạ độc vào mình người mục đích không phải muốn làm người mất mạng, mà cốt để hạn chế hành động. Vì đừng nói Thượng Quan thúc thúc, ngay một thầy lang thông thường cũng chỉ cần đối chứng lập phương là có thể để người đeo bệnh hàng năm, chẳng lo gì đến tánh mạng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thượng Quan thúc thúc nói vậy A Bình cũng chưa hiểu rõ. Thúc thúc có thể nói rõ hơn được nữa không?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Muốn nói rõ hơn chỉ một câu là đủ: Tình thế trước mặt, nếu người muốn duy trì công lực của mình thì đừng tham dự vào việc chiến đấu nào hết.

Lão ngửng đầu lên gượng cười rồi hỏi:

– Liệu người có làm được như vậy chẳng?

Lệnh Hồ Bình sững sốt hỏi:

– Vậy phải làm thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ thở dài đáp:

– Cái đó là chỗ thúc thúc lấy làm khó nghĩ. Tính nết thẳng lối người ra sao ta đã hiểu rõ hơn ai hết. Nếu bảo người lên Thiên Sơn ngay, chắc người không chịu. Còn người lưu lại đây mà tự thủ bàng quan dĩ nhiên người cũng không thể làm được. Thử hỏi ta là thúc thúc người phải dùng cách gì cho vẹn cả hai bề?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một chút, ngửng đầu lên cười nói:

– Vấn đề này tạm thời chưa bàn tới. Thượng Quan thúc thúc có đoán ra được

chuyến này Hồ Xuân Lang Trung về Gia Mã Cốc thỉnh nhân vật nào tới?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Theo người thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– A Bình phỏng đoán Vô Lượng Tam Ông.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Sao người đoán thế?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vì trong Tổng đà ma bang, ba lão ma đầu này là những nhân vật quan tâm đến võ công và lai lịch của bốn vị Kỳ Sĩ.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Nếu quả ba tên ma đầu đó tới, người liệu Thượng Quan thúc thúc có phải là địch thủ của bọn chúng không?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

– Cái đó...

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười ngắt lời:

– Ta nói cho người rõ. Theo nhận xét của người thì nhất định nếu lấy một chọi một thì dĩ nhiên ta chiếm được thượng phong. Còn lấy một chọi ba thì ta không địch nổi tam ma. Phải vậy không?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên gật đầu đáp:

– Đúng thế! Nhận xét của A Bình là như vậy. Có điều nhận xét này chưa chắc đã chính xác, vì A Bình chưa biết ba tên ma đầu kia võ công ra sao.

Bính Dần kỳ sĩ lại cười nói:

– Vì thế mà người kiên trì ở lại đây. Người còn cho là thêm Nhạc lão nhi vào nữa, nhiều lắm mới địch nổi Vô Lượng Tam lão, có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đó chỉ là sự ước lượng của A Bình theo lối năm với năm là mười hay ba với bảy là mười. Khi quyết đấu sinh tử hai mạnh một yếu với hai yếu một mạnh vẫn không hỗn hợp được với nhau. Thượng Quan thúc thúc tuy mạnh hơn bất cứ ai trong Tam Ma, nhưng A Bình và Nhạc lão tiên bối lại không địch nổi lưỡng ma kia. Vì thế A Bình tính theo lối Thượng Quan thúc thúc vừa nói không mong gì thủ thắng, chỉ cần giữ thế quân bình là may. Nhưng bây giờ, A Bình nhận ra suy tính như vậy e ấu trĩ quá. Sự thực phần thất bại về bên chúng ta.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Người có tiến thêm một bước là đối phương còn Long Hồ bang chưa chưa?
Hoặc giả những nhân vật họ điều động tới đây chưa chắc đã phải chỉ có Tam ma mà thôi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– A Bình lo âu chính là hai điểm này.

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

– Hai điểm suy nghĩ của người chẳng phải là không chu đáo, nhưng còn một điểm ta dám đánh cược, người tuyệt đối chưa nghĩ tới.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Phải chăng Thượng Quan thúc thúc... muốn nói... bên ta còn có nhân thủ khác nữa?

Bính Dần kỳ sĩ lắc đầu đáp:

– Không có. Chuyến này chỉ có một mình Thượng Quan thúc thúc mò tới Thái Nguyên chứ không còn ai khác, thậm chí các vị kia vẫn chưa biết ta tới đây.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thế thì...

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười ngắt lời:

– Người có nghĩ tới những nhân thủ mà đối phương điều động tới đây, quả thực lực vượt xa chúng ta mà chúng ta vẫn có cách thủ thắng không?

Lệnh Hồ Bình chớp mắt hỏi:

– Còn cách gì nữa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Biện pháp này người đã dùng qua mà có khi dùng mấy lần rồi chứ không phải một.

Lệnh Hồ Bình ngần ngại hỏi:

– Tìm cách khiến cho nhân thủ đối phương phân tán để tiêu diệt chứ gì?

Bính Dần kỳ sĩ cười hỏi lại:

– Cách ấy sao lại không được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ba tên ma đầu này chỉ muốn đối phó với một mình Thượng Quan thúc thúc, tức là tâm mục chúng chỉ nhắm vào một mình thúc thúc, còn diệu kế gì để phân tán chúng được?

o O o